

V okovách nenávisťi

Mária Hamzová

MOTÝL

V okovách
nenávisti

Copyright © Mária Hamzová 2013
Design © Motýľ design 2013
Cover photo © dzimin/Fotky&Foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2013

ISBN: 978-80-8164-006-3

V okovách nenávisti

Mária Hamzová

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

Keď v živote sa niekedy dejú neuveriteľné veci...

1.

Dlhé minúty pozerala na veľkú bielu obálku.

Hoci na nej nebola uvedená adresa a ani adresát, vedela, od koho je a komu jej obsah patrí. Veď jej ju priniesla vlastná sestra. Čím dlhšie prekladala obálku z ruky do ruky, tým viac jej búchalo srdce. Srdce aj duša. Triasla sa každá bunka jej tela. Tušila, že obsah obálky bude pre ňu nepríjemný. Nielenže nepríjemný, priam hrozný. Začala ju pomaly otvárať. Jej obavy narastali. Siahla dovnútra.

Boli tam fotografie. Veľké, čiernobiele, krásne. A zároveň desivé.

Štíhle prsty sa jej chveli, keď sa v nich premŕvala. Z očí sa liali slzy, zo stiahnutého hrdla sa konečne vydral výkrik.

Moja duša bedáka. Strašne kvíli. Nechajte ju tak, nech plače, kým sa len dá, kým vládze. Nech vypláče všetky svoje slzy, možno potom sa jej už nebude chcieť.

Nechajte ma plakať, dokedy chcem, kým vládzem, kým úplne umriem. Otvorte okná aj dvere, nech majú kadiaľ vytiect všetky moje slzy. A všetci sa odo mňa odvráťte. V pokoji ma nechajte vyplakať všetku moju bolesť...

2.

Objímal ju okolo štíhleho pása a ústami ochutnával jej pery. Boli také mäkké a sladké... Mal pocit, že keď sa od nich odtrhne, vskutku umrie.

– Natália... Natália? Natálka...

V tej chvíli sa mu v náručí začala rozplývať.

– Natália? Natália! NATÁLIA!

Opatrne otáčal volantom a cúval. Cítil sa zle. Cítil sa veľmi zle, lebo stena za jeho chrbtom sa začala akosi rýchlo približovať. Dupol na brzdu, no nedialo sa nič. Auto si robilo, čo chcelo. Smerovalo priamo do stredu steny. Znova dupol na brzdu. Nič. Stena bola čoraz bližšie. S hrôzou si uvedomoval, že pred stenou stojí Natália s ich malým synčekom Dávidkom. Obaja sa s rozšírenými očami pozerali, ako mieri autom priamo na nich...

– Natália! Dávidko! – vystieral ruky, aby ich objal, aby ich zachránil.

Prudko sa posadil a objal čiernu tmu pred sebou. Prázdnota, opäť iba veľká prázdnota...

Utrel si spotené čelo a prudko odkopol horúci paplón. Zašiel do kuchyne a vybral si z chladničky pivo. Vrchnák dopadol s buchotom do drezu. Dychtivo si priložil fľašu k ústam. Z nepríjemného chladu, ktorý sa mu rozlial v žalúdku, mu skrivilo ústa. Nie, nebolo to zo studeného piva, ale z niečoho iného. Z nepríjemných spomienok, ktoré ho noc čo noc matali. Zo spomienok a z bolestí, ktoré pri tom vznikali.

Raz pri cúvaní autom zrazil a takmer zabil Natáliu, svoju lásku, a ich malého syna Dávidka. Našťastie, skončilo sa to len vyklbeným Natáliiným členkom a škaredými modrinami na Dávidkovom tele, no aj tak bola táto príhoda jeho pravidelnou nočnou morou. Nikdy sa nedozvedel, ako sa to mohlo vôbec stať. Vždy sa pokladal za dobrého a opatrného šoféra. Jeden z priateľov, ktorému sa žaloval a ktorý ho pozorne počúval, mu síce povedal, že to vyzerá tak, akoby za auto s dieťaťom skočila sama, ale jemu sa už len tá myšlienka zdala taká absurdná, že sa prestal s tým človekom rozprávať.

Po tom všetkom mal voči Natálii aj svojmu synovi nesmierne výčitky svedomia. Eutoval, odprosoval. Nič nepomohlo. Natália svoj nepriateľský postoj voči nemu nezmenila. Možno mal ten kamarát predsa len pravdu. Ak nič iné, tak mohla túto

epizódu použiť ako zbraň voči nemu. Vždy a všade. Chcel im predsa ublížiť...

Striasol sa a odpil si zo studeného nápoja.

Poobzeral sa po dome, ktorý mu bol už niekoľko mesiacov útočiskom. Chcel žiť s ňou a s ich synom, ale nedovolili mu to. Roky sa s tým nevedel vyrovnáť. A tiež s tým, že už nikdy nezažije tie krásne chvíle, ktoré s Natáliou prežili. Hlavne pred narodením Dávidka. Potom to už bolo iba zlé...

Preto odišiel sem. Do prázdneho domu, kde bojuje každý deň aj noc s boľavými spomienkami a nepríjemnými nočnými morami...

3.

Opieral sa o zábradlie balkóna a pozoroval prichádzajúce auto. Zastalo pri bránke vedľajšieho domu, potom cúvľo smerom k nemu. Vystúpil z neho zarastený chlap v rozgajdaných nohaviciach. Rázne otvoril zadné dvere auta. Vybral odtiaľ dva kufre, tri veľké škatule a všetko položil na zem. Z auta vystúpila žena a podišla k mužovi. Niečo mu povedala, na čo on iba prudko zavrčal a urobil odmietavý posunok. Trikrát po sebe pokrútil hlavou a vrátil sa do auta. S rachotom odfrčal. Mladá žena zostala bezradne stáť. Chvíľu pozerala na kufre, potom ho zbadala a zahľadela sa naňho. Niekoľko sekúnd na seba iba pozerali. Potom mu svitlo. Zrejme potrebuje pomoc. Rýchlo odišiel z balkóna a vybehol von.

– Pomôžem vám?

Prisvedčila. Hoci bolo jasné, že pomoc potrebuje a víta, na tvári sa jej zračila nedôvera, ktorá sa nedala nevidieť. A ani ju neskrývala.

„Čo je?“ zasmial sa v duchu. Veď chcem iba pomôcť.

– Prosím vás.

– Kam to bude? – vzal do ruky oba kufre.

Kývla k domu, z ktorého vyšiel. Teraz na ňu pozrel nedôverčivo on. Do „jeho“ penziónu?! – Tam?

– Áno, tam.

Pokrútil hlavou a bez slova vykročil k domu. Na chodbe položil kufre na zem. – Teraz kam?

– Úplne hore.

– Úplne hore? – otočil hlavu k schodisku trojposchodového domu.

– Celkom hore, – vytiahla z vrecka letných nohavíc kľúče a zaštrkotala nimi.

– No, – uznanlivo pokýval hlavou. Vedel, že majiteľka penziónu nerada prenájíma podkrovie, ktoré pokladal za najpríťažlivejšie miesto v dome. Nechcela mu ho dať ani po dlhom presvedčaní, napriek tomu, že tam už vyše roka nikoho nemala. – Niektó má šťastie, – vzdychol si a pobral sa znova von.

Žena sa naňho vyľakane pozrela. Bolo mu jasné, že sa bojí, aby nemusela vliecť kufre hore sama.

– Idem ešte po škatule. Mohli by ste o ne prísť, – vysvetlil s úsmevom.

– Aha.

Netrvalo dlho a ocitli sa aj s celou jej batožinou v podkroví. Poobzeral sa po peknom rozľahlom priestore a utrel si spotené čelo. – Fíha, je to tu naozaj pekné, – uznanlivo prikyvoval, keď si znovu prezeral byt.

Malý kuchynský kút so stolom, vedľa obývačka v otvorenom priestore s výhľadom na hory a jedna izba, ktorá bola zrejme spálňou. A kúpeľňa. Všade bol nový nábytok. Tu asi dlho nikto nebýval. Možno dokonca vôbec nikto.

– Tak tu by sa dobre bývalo aj mne.

Prešiel okolo sedačky a pozrel si výhľad z balkóna. Potom sa znovu obrátil k mladej žene a pochopil, že čaká, kedy sa vzdiali.

– Ďakujem vám.

– Uhm.

Podišiel k dverám, ale vrátil sa a podal jej ruku. – Som Oliver.

– Timea, – predstavila sa po krátkom zaváhaní aj ona.

– Timea?!

– Áno, – pozerali na seba a jemu sa zazdalo, že ju jeho prítomnosť už otravuje. Určite je unavená a chce si oddýchnuť. Ktovie, odkiaľ je? – Tak, dovi! Ahoj!

– Dovidenia!

Chcel tam ešte zostať, no nemal na to žiaden dôvod a vôbec netušil, ako by jej to rozumne vysvetlil. Chvíľu ešte postál pred jej dverami, potom zbehol do svojej izby o poschodie nižšie. Hoci bolo vonku stále krásne počasie, na balkón sa už nevrátil.

Hodil sa na posteľ a zamyslel sa. Pani Čmírová, majiteľka domu, mu nepovedala, že bude mať spolupodnájomníčku. Hoci už na prvý pohľad vyzerala nesmierne zaujímavo, možno by bol radšej, keby zostal v dome sám. Pokoj a samota mu celkom vyhovovali. Jeho nová suseda však za veľmi krátky čas stihla vzbudiť jeho zvedavosť. Pôsobila tak jemne, krehko, zaujímavo. Možno aj zvláštne tým, ako sa správala... Zahľadel sa na plafón, odkiaľ bolo počuť jej kroky. Timea – veď už len to meno stálo za pozornosť.

Prvotné krátke rozladenie, že si pokoj a samotu veľkého domu nebude užívať sám, vystriedala predstava príjemnej zmeny v jeho fádnom živote. Timea bola skutočne zaujímavá. Každé ráno, keď vyšiel z izby, smeroval jeho pohľad na schody, na konci ktorých sa nachádzala jej izba. Keď sa vracal z práce, nahlas pozdravil do ticha veľkej chodby. Neodpovedala mu však ani len ozvena. Každé ráno odchádzala Timea nevedno kam ešte skôr ako on a prichádzala neskoro večer, keď už bola takmer tma. Po pár dňoch pochopil, že o svoju samotu a pokoj

neprišiel, lebo sa takmer nestretli. Do spoločnej kuchyne nechodila, keďže mala vlastnú. No v skutočnosti o svoj pokoj prišiel. Lebo hocijako sa tomu bránil, musel si priznať, že jej príchod ho vlastne potešil. Do jeho života vstupovalo čosi nové, aj keď iba v podobe novej susedy. Pociťoval úprimnú radosť. Aspoň na začiatku.

Po pár dňoch prestal prázdny dom zdraviť. Načo aj? Cítil sa ešte horšie, akoby v ňom býval celkom sám. Hnevalo ho, ako sa obchádzajú, ako ignoruje jeho existenciu, ako jej nezáleží na tom, aby ho aspoň občas s úsmevom pozdravila. Lebo presne to by celkom rád počul. Aspoň slabý pozdrav, s jemne hanblivým úsmevom, ktorý videl vtedy, keď sem prvýkrát vošla...

4.

Znechutene pozrel na zelený rozsvietený kríž a vošiel dnu. Neznášal pach nemocničných zariadení a lekární. Lekárov vskutku nemusel, vyhýbal sa im a bol rád, že ich vlastne ani nikdy nepotreboval. A na občasnú teplotu si dokázal kúpiť liek. Ako teraz. Necítil sa dobre a vedel, že čosi naňho lezie. Nad dverami cinkol malý zvonček a on sa ocitol pred vysokým pultom. Spočiatku nikoho nevidel, no na zvuk zvončeka vyšla z vedľajšej miestnosti mladá žena.

– Dobrý deň, čo si želáte? – spýtala sa a natiahla ruku, aby si od neho vzala recept, ktorý vlastne nemal. Pritom sa naňho ani nepozrela. Zaujímal ju iba pokladnica.

– Niečo proti teplote, prosím vás.

– Paralen? Ibalgin? Nie ste alergický?

– Nie som... čo? – nerozumel.

– Či nie ste alergický.

Žena sa konečne naňho pozrela a on od prekvapenia o krok ustúpil. Timea! Takmer ju nespoznával, vyzerala úplne inak!

Pekné zelenkavé oči, ktoré ho pred pár dňami fascinovali, mala olemované silnou čiernou čiarou, pery natreté ťažkým červeným rúžom, dlhú ofinu začesanú nabok a ostatné vlasy na hlave upravené gélom takmer na ježka. Túto ženu skutočne nepoznal.

– Timea? – vyhrkol.

– Dobrý... ahoj! – aj ona zostala prekvapená.

Chvíľu na seba len tak civeli, potom sa rýchlo zohla k širokej zásuvke a vybrala odtiaľ dva paraleny.

– Tak paralen? – pozrela naňho neprirodzene namaľovanými očami.

– Čože? – stále sa nemohol spamätať.

– Jeden či dva? – položila na pult dve škatuľky.

– Ako?

– Jeden či dva paraleny? – zamračene naňho zazerala spod tmavého obočia.

– Tak jeden, – povedal rýchlo a zalovil vo vrecku, aby našiel drobné.

Za chrbtom sa mu ozval zvonček a hneď nato sa miestnosť zaplnila detským plačom. Timea obrátila pozornosť na ďalších zákazníkov a on radšej rýchlo odišiel. Vonku sa zhlboka nadýchol.

„Čo to malo znamenať?! Bola to Timea! Prečo sa tak zohyzdila?! Ako nejaká pubertiačka! Akoby sa nikdy nepozrela do zrkadla!“

Celý večer mu to vrtalo v hlave. Podvedome ju vyčkával, chodil na balkón a sledoval, kedy sa ukáže. No neprišla. Zrejme sa vrátila neskoro, keď už po dvoch paralenoch spal. Ráno bol dom opäť zvláštne tichý.

Popoludní znova zamieril do lekárne. Čakal, že ju uvidí. Na jeho nemilé prekvapenie stál za pultom chudý plavovlasý mládenec.

– Dobrý deň, je tu Timea?

– Kto? – naklonilo sa dlhé telo ponad pult.

– Timea.

– Kto? – znova zaznela otázka. Údiv na mládencovej tvári sa mu zdal nefalšovaný.

– Timea. Známa. Robí tu predsa, nie?

– Nikto taký tu nerobí, – rázne pokrútil hlavou.

– Bol som tu včera. Kupoval som si paralen, obsluhovala ma. Taká štíhla, krátke vlasy s dlhou ofinou a zelené oči.

– Aha! Táňa? Myslíte Táňu!

– Nie! Táňu nie, myslím Timeu! – akoby sa zhováral s Talianom. Mal chuť ho schmatnúť a zatriasť ním. – Timeu!

– Táňa? – zakričal dlháň ponad plece, pričom nespúšťal z Olivera zrak. O pár sekúnd sa Timea skutočne zjavila.

– Prosím, Pavol.

– Tento tu kohosi zháňa.

– Aha.

Znova pozeral do jej zelených očí. Tmavá linka okolo nich im dodávala ešte viac nepriateľstva, keď naňho gánila. – Ahoj!

– Ahoj, Timea, – pozdravil ju a pohrdavo pozrel na dlháňa vedľa nej.

– Pche! – mládenec radšej kamsi zmizol.

– Čo je? – spýtala sa Timea nervózne.

– Chcel som ťa len vidieť. Včera som ani nevedel, kedy si sa vrátila. Bol som taký prekvapený, že ťa tu vidím...

– Potrebuješ niečo?

– Prosím? – chlad v jej hlase ho zarazil. Čo také jej urobil, že nedokáže byť aspoň vlúdna?

– Pýtam sa, či niečo potrebuješ. Mám prácu.

Na cinknutie za jeho chrptom si trochu vydýchla. To sa už znova objavil plavovlasý dlháň, ktorý sa ujal obsluhy.

– Chcel som len vedieť, či si v poriadku, – vyšlo z neho.

– Som.

– Aha...

– Ahoj! – zvrtila sa a už jej nebolo.

– Timea! – zakričal za ňou. Nemienil sa tak ľahko vzdať.

– Nevidíte, že odišla? – gánil teraz naňho dlháň.

Ignoroval ho. – Timea! – naklonil sa ponad pult.

Široká zásuvka sa s rachotom zatvorila. Tri škatuľky analgetík ležali na pulte.

– Timea!

– Nechajte ju na pokoji. Aj tam vzadu je dosť roboty.

Venoval mu krátky zlostný pohľad. – Ešte si niečo želim. Timea!

– A čo konkrétne? Môžem vás obslúžiť ja? – dlháň sa snažil o nekonečnú trepezlivosť.

Oliverova bola v koncoch. – Ááááno, – naklonil sa ponad pult takmer k jeho nosu. Dlhým nádychom sa snažil upokojiť.

– Ešte niečo chcem, ale nie od vás.

– Táňa či Timea nemá čas. A ak som dobre pochopil, celkom úmyselne sa vám nemôže venovať. Takže ak niečo chcete, vysypte to, alebo vypadnite!

Ozval sa zvonček a posledný zákazník radšej rýchlo odišiel. Olivera dlháňova odvaha prekvapila, no aj popudila. Schmatol ho za bielu naškrobenú košeľu a pritiahol k sebe.

– Povedal som, že chcem, aby ma obslúžila Timea, jasné?

– Ešte jeden pohyb a nemám problém zavolať políciu. Sídli tu za rohom, do troch minút je tu, – pokojný Pavlov dych sa mu odrážal od tváre.

Konečne sa zjavila Timea.

– Oliver, nechaj ho. Čo potrebuješ?

Takže si pamätá, ako sa volá! Nahnevany na ňu, aj na seba, že tak ľahko stratil nervy, pustil dlháňa a potichu sa mu ospravedlnil.

– Vlastne už nič.

Pri jeho odchode zvonček opäť cinkol.

Timea si vydýchla a vrátila sa do skladu. Bola rozladená.

Prečo sem Oliver znovu prišiel? Včera si všimla, že keď ju tu zbadať, zostal šokovaný. To, že by sem prišiel aj dnes, nečakala. Spomenula si na jeho pohľad... Niet divu, že bol nepríjemne prekvapený. Skoro ako kedysi aj ona sama. A ešte ten incident s Pavlom...

Bol šokovaný, keď ma videl. Včera aj dnes... Ani sa mu nečudujem. Vyzerám naozaj hrozne. Každý pohľad na vlastnú tvár ma desí... no nemôžem inak. Čierna farba najlepšie skryje bolesť a slzy, ktoré sotva ovládam...

– Prosím ťa, kam mám dať tieto škatule s chlebom? – ozvalo sa jej za chrbtom, a to ju vytrhlo z myšlienok.

– Tam dozadu, do tretej police, – takmer vyštekla na Slávku.

Bola to jej nová spolupracovníčka, pracovala v lekární iba pár dní. Timea ju nemala rada. Nevedela prečo, no jej averzia voči nej pretrvávala, dokonca narastala. Mohla by povedať, že ju doslova neznášala.

Slávka mala prívetivú, jemnú tvár a zvláštne žiarivé oči. Keď ju majiteľka lekárne predstavovala, všetci sa usmievali. Inak sa ani nedalo. Slávkin úsmev však na Timeu nijako nezapôsobil, ona jediná prijala ponúknutú ruku nasilu. Myslela si, že sa to časom zmení, no opak bol pravdou. Timea sa jej čoraz viac vyhýbala, hoci jej táto žena skutočne nič neurobila. Bolo to možno aj preto, lebo cítila, že Slávka má to, čo jej chýbalo. Čo jej tak strašne chýbalo a po čom tak nezmyselne túžila. Radosť zo života, radosť z každého dňa...

Dlho ju nezažila a už nikdy ani nezažije. To s istotou vedela. Na rozdiel od Slávky, ktorá mohla optimizmus a radosť očí-vidne rozdávať. Slávkinu tvár zdobil neustály úsmev. Ráno, na obed, večer, možno aj v noci, keď spala. Nič jej nerobilo vrásky na čele, necítila bolesť na duši. Timea sa od nej odvracala, nechcela vidieť jej usmievavú tvár. Lebo Slávka nemohla

vedieť, ako ťažko sa jej niekedy dýcha, ako občas túži zavrieť oči a nikdy viac sa neprebrať... Nie, toto Slávka nemohla vedieť, nemohla to ani len tušiť. Nemohol to tušiť vôbec nikto. Možno iba ten, kto jej tú bolesť spôsoboval zámerne...

Slávkin pokoj a dobrá nálada ju dráždili. Ako aj teraz. Rýchlo jej ukázala, kam má zaniest bezlepkové pečivo a odišla od nej čo najďalej. Na okamih znova zabľúdila myšlienkami k Oliverovi, no ďalší zákazník ju vrátil do reality.

Oliver sa sklamane dovliekol domov. Zjedol päť párkov s horčicou, tri krajce chleba a vypil pohár piva. Všetko mu to však zostalo trčať v žalúdku ako kameň. Timea mu neschádzala z mysle. Vyčkával celé dni, že ju stretne a aspoň sa pozdravia, ale posledné dva dni ho prekvapili. Rozhodol sa, že dnes na ňu počká. Hoci aj do rána.

Dvere vrzli skutočne veľmi neskoro. Začul jej tiché kroky, keď prechádzala okolo kuchyne.

– Timea? – vyšiel na chodbu. – Ahoj!

Rýchlo sa naňho pozrela a vykročila hore po schodoch.

– Si v poriadku?

– Som, – ľahké kroky sa náhlivo vzdŕaľovali.

– Chcel som... – kým dohovoril, dvere na jej byte sa zabuchli. Vybehol nahor za ňou.

– Timea? Timea! – zaklopal.

Vôbec mu neodpovedala. Zabúchal ešte raz.

– Timea? Ak ma budeš ignorovať, budem tu stáť a mlátiť do dverí dovtedy, kým ťa to neomrzí. A možno tie dvere aj roztrepem.

– Prosím? – ozvalo sa po hodnej chvíli.

– Prepáč, ale naozaj som len chcel vedieť, ako sa máš a či si v poriadku. Lebo v tej lekární si ma naozaj prekvapila. Nevedel som, že tam pracuješ.

Odpoveďou mu bolo znovu iba ticho.

– A vlastne... chcel som ťa pozvať na horúce kakao. Právě varené, s vanilkovou arómou. Naučila ma ho variť mama. Prídeš? Alebo chceš už spať? Timea?

Stále žiadna odpoveď. Vo chvíli, keď začul zvuk sprchy, pochopil, že sa jej tak skoro ani nedočká. Vyzerala taká tvrdohlavá, že by jej bolo určite jedno, keby tie dvere aj vyvalil. Zišiel dole do kuchyne. Predsa len to kakao uvarí. Ak nepríde, vypije ho sám.

Prišla. Asi o dvadsať minút sa ozvali priamo pred kuchyňou ľahké kroky.

Stál opretý o malú kuchynskú linku a jej prítomnosť medzi dverami ho skutočne prekvapila. Lebo to bola opäť tá Timea, ktorú videl pred časom po prvýkrát. So žiariacimi zelenkavými očami, s bledou tvárou a voľne strapatými vlasmi. Opäť bez otrasnej čiernej linky a zbytočného gélu vo vlasoch. V krátkom tričku a vo voľných nohaviciach, s bosými nohami. Okamžite jej podal šálku horúceho kakaa. Usmial sa.

– Ahoj! Nech sa páči.

– Ďakujem, – povedala bez úsmevu a prijala ponúkaný nápoj. Oprela sa o stôl a oči sklopila k šálke. Stúpala z nej para, preto si kakao fúkala.

– Vyzeráš dobre.

– Hm.

Chvíľu len tak mlčali, potom to už nevydržal.

– Vieš, bol som prekvapený, keď som ťa včera uvidel. Naozaj som netušil, že tam pracuješ.

– Hej, asi tri mesiace.

– Veľké prekvapko. Teda, naozaj si ma dostala.

Mlčala. Pozeral na jej bledú tvár. – Najviac ma však dostalo, že som ťa skoro nespoznal. Bývame pár krokov od seba a ešte sme sa ani nezhovárali. Od tvojho príchodu som ťa vlastne poriadne nevidel. Vieš, som celkom rád, že tento veľký dom neobývam sám, že je tu niekto, s kým sa môžem aspoň ráno

pozdraviť. Lenže vždy sa ti akosi podarilo vyhnúť sa mi. Nevie... Som odvážny? Vtieravý? – sledoval ako stále klopí oči nad šálkou. – A včera... priznám sa, fakt som ťa nespoznal. Tvoje oči, pery... prečo sa tak maľuješ? Je to také zvláštne, netypické.

Šálka horúceho kakaa narazila na stôl, až z nej vyšplechlo. Kým sa spamätal, bosé kroky zmizli za dverami. Rýchlo vybehol za ňou a zabúchal na dvere.

– Timea! No tak, čo také som povedal? Čo sa stalo?! Chcel som ti len povedať, že vyzeráš dobre taká, aká si! Bez toho, aby si sa tak nezmyselne líčila! – zakričal a od zlosti takmer kopol do dverí. – Chcel som ti povedať iba to, že sa mi celkom páčiš a že by som sa rád s tebou porozprával!

Nahnevane si sadol na posledný schod a krútil hlavou. Nevedel, či viac nad sebou, alebo nad ňou. Nad sebou, že sa tak snaží, aby spolu dobre vychádzali, alebo nad jej správaním, ktoré považoval za nezmyselné. Bola čudná, infantilná... Vrátil sa do kuchyne a vylial obsah oboch šálok do umývadla.

Nechcela som ísť za ním, nechcela som piť žiadne kakao. Ale tak pekne ma pozýval, tak nádherne znel jeho hlas, keď sa spytoval, ako sa mám a či som v poriadku... Už dávno sa ma na to nik nespýtal, už dávno som nepočula u nikoho v hlase taký záujem o mňa... Škoda, že som to kakao ani neochutnala...

5.

V slabom svetle pozoroval jej nahé štíhle telo. Bolo nádherné, no hnevalo ho, že je stále napäté. Že sa nevie uvoľniť a oddať sa mu tak, ako by si želal. Napriek tomu ho čoraz viac priťahovalo. Rovnako ako ona sama. Pre jej smútok v očiach, pre jej zádumčivosť. A tajomnosť, ktorú si nevedel stále vysvetliť.

– Timea, čo sa deje?

– Idem domov.

– Nemôžeš tu zostať?

– Nechce sa mi.

Znechutene pokrútil hlavou. Potom sa postavil a objal ju.

– Timea, prečo si taká?

Vzdychla si. Obaja vedeli, že odpoveď nepríde.

– Vieš, že ťa mám rád.

– Hm, – oprela si hlavu o jeho plece. Cítil, že to robí nasilu.

– Nemôžeš sa presťahovať sem?

Prudko sa odtiahla. – Nie!

– Prečo?

– Načo by to bolo dobré?

– Myslel som, že by sme konečne mohli žiť spolu ako normálni ľudia! – rozhodil rukami.

Načiahla sa za podprsenkou na zemi. – Predsa spolu žijeme.

– Nemyslím tak, ale...

– Aký by v tom bol rozdiel?

– Ak sa na náš vzťah pozeráš len takto...

Ostro sa naňho pozrela. – O čom by to bolo? Vidíme sa ráno, potom až neskoro podvečer. Urobíme si večeru pre dvoch a stretneme sa v posteli. Ako aj teraz. Tak čo by si ešte chcel? Aspoň nemáme ponorkovú chorobu.

– Nepáči sa mi, ako o tom hovoríš.

– O čom to je? O čom je náš vzťah?

– Ako to o čom?

Obrátila sa k nemu chrbtom. – Je iba o sexe.

– Čože?!

– Je len a len o sexe. Tak to predsa u mužov býva, nie?

Zlostne si buchol pästou do dlane. – Timea, dočerta, čo si prežila, keď máš stále takéto reči? Takto vnímaš náš vzťah? Ja ho tak vôbec neberiem. Mám ťa rád. Mohli by sme sa zobrať, mať deti...

– Nechcem sa vydať ani mať deti!

– Čože?! A prečo nie?!

– Tak.

– Čo si to za ženu?!

Priskočila k nemu a otrčila mu pred nos malú päšť.

– Čo ty o tom môžeš vedieť! Čo ty vlastne o mne vieš, keď takto hovoríš?!

6.

Mal výčitky svedomia, keď od neho ušla. Čo také povedal? Premýšľal nad tým celú noc aj celý deň, no na nič neprišiel. Povedal predsa iba to, že sa nemusí tak maľovať. Že jej to vôbec nepristane. Preto sa tak urazila? Preto utiekla?!

Každý večer prichystal v kuchyni horúce kakao, dal ho do termosky a priložil lístok s odkazom, že ho pripravil pre ňu. A nezabudol jej zaželať pekný deň. Možno si to všimne a nápoj ochutná. A možno jej ráno dobre padne. Dúfal, že mu odpustí a nebude sa naňho hnevať. Lenže dni utekali, on vždy ráno našiel termosku aj kakao nedotknuté, lístok opretý o nádobu. Presne tak, ako ho tam večer položil. Trpezlivo kakao vždy vylieval, aby ho mohol pre ňu zasa večer pripraviť. Po pár dňoch to však vzdal. Uvedomil si, že je to zbytočné plytvanie času a energie. Ignorovala ho. Aj jeho snahu o zmierenie. Nič nepochopila. Možno nechcela a stále sa naňho hnevala. Ba dokonca sa hnevala aj na to kakao.

Napadla mu ešte jedna vec. Nepotrebovala ho a nepotrebovala ani jeho pozornosť.

Ak Ti zachutí, budem veľmi rád. Urobil som ho pre Teba, aby si sa nehnevala. Prajem krásny deň.